

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.

MATTHEUS 5 : 17.

No. 20. 15 October.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	6e Jaargang 1901.
------------------------	--	----------------------

De verheven bestemming van den mensch.

Eene Redevoering gehouden in het wijkvergadering gebouw te Millcreek, Zout-Meer-Graafschap, Utah, door president Lorenzo Snow.

Vervolg en slot van Bladzij 293.

Ik herinner mij de ondervinding van den eersten avond dat ik uitging. Ik bracht een bezoek aan eene tante van mij, welke ongeveer twintig mijlen van Kirtland woonde. Zij was een Presbyteriaan, eene zeer rijke vrouw met vele ondervindingen. Ik vertelde haar dat ik verwachtte op dezelfde wijze behandeld te zullen worden, als andere Ouderlingen van de deur gewezen te worden, enz., doch zij zeide: „Lorenzo, ik geloof er geen woord van. Zij weten dat gij een eerlijk man zijt en gij zult niet weggezonden worden“. „Wel“, antwoordde ik haar „ik verwacht niet beter behandeld te worden dan mijne broeders“. En zulks was ook het geval. Nadat ik mijne tante verliet en eenige mijlen had geloopt en de zon onderging, dacht ik dat het tijd begon te worden en beproeven om een plaats te vinden om te vernachten. Ik deed zoo en ik zal nimmer vergeten waar het huis stond, een weinig van den weg, een heining van puntdraad met een hek voor toegang. Ik liep op het huis toe, klopte aan en werd ontboden binnen te komen, alwaar een heer met zijn vrouw zich bevonden. Ik vertelde hun dat ik een Mormoonsche zendeling was, reizende zonder buidel of male, en dat zij mij zeer zouden verplichten, mij voor een nacht logies toe te staan, doch zij maakten een soort van verontschuldiging. Ik zei dat ik niet zoo nauwkeurig was, en dat het voorrecht te hebben om met een deken op den vloer te liggen, mij voldoende was. Maar neen. Zij wenschten mij niet te houden. Wel had ik nog een weinig moed over toen ik bij het tweede

huis aankwam, doch vond denzelfden tegenstand. Zoo ging het voort totdat ik aan het negende huis gekomen was, daar mocht ik slapen, doch moest zonder ontbijt heengaan. Een paar dagen later kwam ik aan bij eene andere tante van mij en predikte daar de eerste maal in mijn leven. Ik was een weinig verlegen en nog nooit in publiek gesproken hebbende, viel het mij zeer moeielijk te spreken tegen leden van mijne familie en de burea, welke ingeroepen waren. Ik herinner mij dat ik den ganschen dag, welke dien avond vooraf ging, in gebed was. Ik ging alleen en vroeg den Heer of hij mij iets te spreken wilde geven. Mijn tante vertelde mij naderhand dat zij bijna beefde, toen ik opstond om te spreken, maar ik opende mijn mond en wat ik zeide, heb ik nooit geweten, doch mijn tante zeide dat ik drie kwartier heerlijk gesproken had. Den volgenden avond hield ik nog eene vergadering, en daarna werd ik geïnviteerd om in het Medina-cantonhuis te spreken, door diegenen, welke daarover het opzicht hadden. Na de vergadering kwam een heer tot mij en zeide: „Nu, Ouderling Snow, ik ben ouder dan u. Gij zijt een jongeling en zoo ik zie juist begonnen om een bedienaar des Evangelies te zijn. Ik wensch u een weinig raad te geven. Als gij voortgaat om zoo luid te spreken, zult gij binnen zes maanden naar het graf gedragen worden. Ik bedankte hem zeer, en zeide dat ik zou trachten zijn raad ten nutte te maken. Toen dacht ik, ik ben mijn plicht verschuldigd aan mijn ooms en tantes en schoolmakers, welke mij hun gebouw afstonden in hetwelk ik tot hen predikte. Het huis was bijna gevuld door mijn grootvader, mijn ooms, tantes nichten en neven. Ik dacht dat ik hen allen ging bekeeren, doch nadat ik gesproken en getuigenis gegeven had, was al wat ik van hen kon hooren: „Wel, Lorenzo is een eerlijke jongen, maar hij is bedrogen“. Daarna verkreeg ik het gemeentehuis in de plaats waar ik geboren was, en predikte daar alsmede in het vergaderlokaal der Presbyterianen. Het resultaat was dat ik weinige, zeer weinige van mijne schoolkameraden doopte. De eerste maal dat ik getracht had om in het publiek te spreken, was in de avondgetuigenis-vergadering gehouden door vader Smith alwaar ongeveer twintig of vijf en twintig personen tegenwoordig waren. Vader Smith was een uiterst goede en zachte ziel, en smeekte de Broeders en Zusters op te staan en te spreken. Hij wenschte geen vergadering te sluiten alvorens iedereen gesproken had. Hij sprak tot hen in een vriendelijke geest „Nu broeder (of zuster), u moet opstaan en iets zeggen, al is het nog zoo weinig, en als gij het niet doet, zult u berouw hebben als gij van hier zijt gegaan, en ik ben bevreesd dat gij den Geest zult verliezen“, maar toch wenschte ik niet op te staan. Ik was zoo schroomvallig en verlegen, nochtans kon ik het idee niet verdragen, dat de vergadering zou gesloten worden, zonder dat ik getracht had te spreken; en toen zij bijna allen gesproken hadden stond ik ook op en al wat ik kon bedenken kon in een minuut gezegd worden. Ik zeg u al deze dingen, zoodat een ieder welke hier voordeel uit kan trekken, zulks doen zal.

Er werd hier dezen morgen gesproken aangaande President Snow, zijnde een profeet, en dat het een opgewondenheid verwekken zou onder de kinderen, als zij een profeet konden hooren. Ik stelde mij voor, dat toen ik opstond, iets buitengewoons door hen van mij verwacht werd, doch ik vertelde hun, dat zij waarschijnlijk niets meer zouden hooren, dan dat zij reeds van anderen gehoord hadden.

Broeders en zusters, ik heb u dezen dingen verteld, zoodat niemand mismoedig behoeft te zijn. Gijlieden, welke leden zijt van de onderlinge verbeterings-vereening, weest niet bevreesd om op te staan en te spreken; gij kunt niet miuder doen, dan de president der Kerk gedaan heeft. Gij kunt uzelf niet minder maken, dan hij heeft gedaan, niet eens doch verscheidene malen, doch er is iets te zeggen wat hiermede in verband staat. Toen de Heere mij de openbaring gaf, welke ik juist heb aangehaald, heb ik mij voorgenomen mijn plicht te doen, en dit is mijn leidsman geweest in mijn levensloop.

Nu, ik heb u verteld, dat Vader Smith tot mij gezegd had, namelijk dat ik zoo groot worden zou, als ik zou wenschen, ja zoo groot als God. Ongeveer twee en een half jaar later, was ik in Nauvoo en vroeg Ouderling Sherwood of hij mij uitlegging wilde geven van een zekere tekst, en terwijl hij trachtte mij de uitlegging te geven, zoo kwam de geest des Heeren in groote mate op mij, en de Heer openbaarde mij juist zoo helder als de middag dit beginsel, hetwelk ik in een couplet heb geschreven:

„Gelijk de mensch nu is, was God eens.

Gelijk God nu is kan ook de mensch worden.

Dit vervulde vader Smith's bekendmaking. Nooit was er iets duidelijker geopenbaard, dan dit tot mij geopenbaard werd. Natuurlijk nu het zoowel bekend is, schijnt het niet zoo bijzonder te zijn, maar toen in deze kennis ontving was het voor mij zeer wonderbaarlijk. De grootheid van dit beginsel wordt gevonden in het derde hoofdstuk der Openbaringen gegeven aan Johannes het 21e vers „Hij, die overwint ik zal hem geven met mij te zitten in mijnen troon, gelijk als ik overwonnen heb, en ben gezeten met mijnen Vader in Zijnen troon“. Hebt gij ooit de predikers van dezen dag over een leer hooren prediken van dezen aard? Zij lezen het, maar gelooven het niet. Paulus zegt in zijn tweede zendbrief aan de Corinthiërs, het 11de hoofdstuk, vers 2, 3 en 4: „Ik ken eer mensch in Christus voor veertien jaren (of het geschied is in het lichaam weet ik niet, of buiten het lichaam weet ik niet, God weet het) dat de zoodanige opgetrokken is geweest tot in den derden Hemel; ik ken een zoodanige mensch (of het in het lichaam of buiten het lichaam geschied is, weet ik niet, God weet het), dat Hij opgetrokken is geweest in het paradijs, en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mensch niet geoorloofd is te spreken. Die zelfde Paulus schrijft aan de Fillippensen het 2de hoofdstuk, vers 5 en 6, „Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was. Die in de gestaltenis Gods zijnde, geene roof geacht heeft,

Gode even gelijk te zijn“. Hooren wij ooit dat de leeraars dit duidelijk trachten te maken? Doch deze dingen zijn ongetwijfeld helder in uwe gedachten. Ik zeg tot u Zusters, indien uwe mannen getrouw zijn, zullen zij in de eeuwigheid Goden zijn. En nadat wij door de verschillende oordeelen van dit leven zullen gepasseerd zijn, en overgaan in een ander leven, waar God woont, ja de God des Hemels, de belofte is, dat wij hem zullen gelijk zijn. De Apostel Johannes zegt ons: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

Nu, bijvoorbeeld, een moeder heeft een kind aan haar borst, het is niet in staat, noch heeft het verstand genoeg zichzelf te voeden of te kleeden, het is zoo hulpbehoevend, dat het door de moeder moet gevoed worden. Maar ziet nu de mogelijkheid! Dit kind heeft een vader en eene moeder, doch het kent hen bijna niet, en als het een tamelijk groote jongen wordt, weet het nog niet veel van hen. Wie is de vader? Wie is de moeder? Wel, de vader is een keizer, de moeder eene keizerin, en zij zitten op den troon om het keizerrijk te regeeren. Nu dit kleine kind zal naar alle mogelijkheid en waarschijnlijk zijn vader opvolgen om over dat rijk te regeeren, gelijk Koning Edward zijn moeders troon beklom in Engeland. Dit zouden wij in gedachten houden, want wij zijn zonen Gods, juist zoo goed en misschien meer dan van onze aardsche ouders.

Ik veronderstel, dat gij Zusters, het gedicht gelezen hebt, hetwelk mijn zuster gemaakt heeft, en nu zoo algemeen in deze vergadering gezongen wordt. Het zegt ons, dat wij niet alleen een Vader hebben in die heerlijke plaats, maar ook eene Moeder, en bij getrouwheid zult gij zoo groot worden als uwe Moeder.

Gij vrouwen, blijft getrouw aan uwe mannen. Ik weet gij moet somtijds onplezierige dingen verdragen, evenals uwe mannen. Ongetwijfeld wordt gij somtijds door hen beproefd, misschien door onkunde, de gedachte is in mij, dat er misschien eenige zusters zijn, tot welke ik nu spreek. dat zij een tijd hadden, wanneer zij wenschten een beteren man te hebben, en misschien een idee koesterden om te scheiden. Ik zal u zeggen wat ik gedaan heb, toen ik President van de BoxElder Ring van Zion was. Het gebeurde dat eene vrouw tot mij kwam, welke door haar man op verkeerde wijze mishandeld werd en een scheidbrief wenschte. Mijn vraag was tot haar: Wat heeft uw man gedaan? O, hij heeft dit gedaan en dat gedaan. Dan vroeg ik haar of zij ook niet eens verkeerd gedaan had, en dan, ja zij dacht somtijds ook wel iets gedaan te hebben, wat niet recht was. Hebt u ooit gebeden of uw man verbeteren mocht? Zij wist niet of zij ooit voor hem gebeden had, want hij had haar somwijlen zoo mishandeld, dat zij geen geloof had zulks te doen. Ik zeide, wel, ga naar huis, en denk eens na of gij hem somtijds niet geplaagd hebt, en zoek een eenzame plaats op, en bid voor uw man.

Ik had toen een heerlijken boomgaard, welke ik in de vroege dagen had geplant, waarin schoone appelen groeiden. Eén boom in 't bijzonder leverde schoone roode appelen. Ik plukte zes appels van dien boom, welke ik haar gaf, drie voor haar man en drie voor haar zelf, en zeide dat zij die drie zeker aan hem moest geven zonder te zeggen, dat ik haar die appels voor dat doel gegeven had; en voegde er bij, dat als de verhouding in twee of drie maanden niet beter tusschen hen was, tot mij terug te komen, en ik zal dan zien wat ik voor u kan doen. Die appels bewerkten het gewenschte resultaat.

Nu indien er zulke zijn, wel zusters, ik wensch niet te zeggen dat uwe mannen niet verkeerd zijn. Juist zoo verkeerd als gij en misschien nog wel meer. Tracht elkanders fouten te verdragen, en in het volgend leven zult gij u daarover verblijden. Tot de mannen wensch ik te zeggen, gij waardeert misschien uwe vrouwen niet genoeg, weest vriendelijk tot haar. Als gij de vergadering uitkomt, moet gij tenminste de helft van de weg de kleine dragen. Als het gewiegd moet worden en gij niet veel te doen hebt, wel, wieg den kleine. Weest vriendelijk tot haar, indien u er soms een opoffering voor moet maken, weest nochtans vriendelijk, wat de opoffering ook zij. Het verwondert mij of er ook eenige oude vrijers in deze vergadering zijn. Nu als een man een en twintig jaar oud zal zijn, behoort hij te trouwen, en indien hij niet trouwt, laat de Bisschop of de President van zulk een vertakking zijn naam zenden, en hij zal gelegenheid hebben om twee of drie jaar op zending te gaan. En is hij in het huwelijk getreden op zijn een en twintigste jaar, en zal hij zijn roeping dan ontvangen, laat het mij dan weten, en wij zullen hem het voorrecht geven een jaar thuis te blijven. Dat geschiedde ook in de vroegere dagen in Israël, en zij deden recht in vele gevallen. Gij kunt deze dingen opgetekend vinden in het 24e hoofdstuk van Deuteronomium. „Wanneer een man een nieuwe vrouw zal genomen hebben, die zal in het leger niet uittrekken, en men zal hem geene last opleggen, een jaar zal hij vrij zijn in zijn huis, en zijne vrouw, die hij genomen heeft, verheugen“. Ik denk wij moeten zoo grootmoedig zijn, als de oude Israëlieten waren.

Nu God zegene u, mijne broeders en zusters, het verheugt mij dat uw Bisschop zoo verlangend was, dat ik u zou bezoeken. Hij is drie of vier malen bij mij geweest om er mij aan te herinneren dat ik heden komen zou. Ik ben gekomen en heb tot u gesproken gelijk ik gesproken heb, en ik vertrouw dat het u geen kwaad gedaan heeft. God zegene u. Amen.

Uit het Engelsch door L. v. D. AKKER.

Aphorismen.

Het leven is een gebouw, het verrijst langzaam, dag bij dag. Elke nieuwe les welke wij leeren legt een steen in het gebouw hetwelk stilzwijgend in ons op rijst. Elke ondervinding, elke invloed welke indruk op ons maakt, elk boek dat wij lezen, elke samenspraak die wij hooren, elke daad voegt iets tot het onzichtbare gebouw.

Wet, Medicijn en Geloof.

Eenige discussiën hebben onlangs in vele plaatsen plaats gehad, en tot zekere mate in de pers van dit land (Amerika) over het vraagstuk van de grenslijn tusschen vrijheid en wet in betrekking tot genezing zonder medicijnen

De openbaring van het oude leerstelsel van christelijke gezondmaking tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke het eerst een storm van godsdienstige tegenstand van de christelijke wereld deed ontstaan, heeft tot resultaat gehad navolging door vele personen die in den Bijbel geloofden in de verscheidene genootschappen en ook navolging en namaking door personen welke de Godheid niet erkennen als inwonend in het natuurlijk heeral.

In de vroegere Christelijke Kerk, wanneer het volk ziek was, waren zij onderwezen om de Ouderlingen der Kerk te roepen, welke hen zalfde met olie en over hen baden met de belofte dat „het gebed des geloofs zal den zieke behouden en de Heere zal hem oprichten” (Jakobus 5: 14, 15). Christus zelf beloofde aangaande „hen die geloofden” dat „zij zullen op kranken de handen leggen en zij zullen gezond worden” (Markus 16: 18).

Dit was Christelijke gezondmaking, volbracht door het geloof. Het geloof welke het werkelijke bezinsel was, was in den patient, of in den persoon welke de ceremonie bediende, of bij de toeschouwers, of bij allen. De macht van God was ingeroepen voor den welstand van den kranke. Het werd geopenbaard volgens het geoefende geloof. Dit leerstelsel was hersteld met al de andere leerstukken van het vroegere christelijke geloof, toen God opnieuw Zijn plan van zaligheid openbaarde in de negentiende eeuw.

Maar de vraag om nu te overwegen is wie van diegenen welke gelooven in de Christelijke gezondmaking, zouden de hulp welke te verkrijgen is van de ontwikkeling van wetenschap en de ervarenheid van bekwame geneesheeren verwerpen en weigeren. Sommige menschen verbeelden zich dat het verkeerd is om een dokter te roepen, of tot nut voor zichzelf van eenige geneesmiddelen, welke bij ondervinding heeft bewezen krachtadig te zijn, te gebruiken. Zij gaan zoo ver in sommige omstandigheden door de wet te overtreden, welke het bewijs eischen van een bekwam geneesheer om de reden of oorzaak van den dood te toonen voor de begrafenis wordt toegelaten. Wij beschouwen dit als dweezucht inplaats van geloof.

Natuurlijk, indien een ziek persoon geloof genoeg heeft om gezond te worden zonder de toevlucht te nemen tot enig ander geneesmiddel, dat is voldoende; maar indien niet, wat is er aan te doen? Zijn de geneeskundige werkingen welke God geschapen heeft, geheel onvoldoende geweest? Voor wat doel en reden liet Hij kruiden en planten uit den grond groeien, en organiseerde in de aarde scheikundige verbindingen, welke bewezen hebben, van nature genezend te zijn? Hij heeft geopenbaard dat deze zijn

„voor het lichaamsgestel, natuur en gebruik van den mensch”, te gebruiken met „oordeel en kennis”, met „voorzichtigheid en dankzegging”. Het vereischt onderzoek, proefneming, diep denken en groote vlijt, om de juiste gebruiken te ontdekken tot welke deze middelen voor goed, behoorlijk toegepast kunnen worden. Kennis aangaande dit is van onschatbare waarde. Het zoude gewaardeerd en gebruikt worden.

Wij mogen geheel op God vertrouwen voor de productie van het graan, hetwelk de staf des levens is; doch zonder het zaad te planten, het land te bewateren of de oogst te innen is even dwaas, als te verwachten dat Christus iets anders zal doen, hetwelk wij voor onszelven kunnen doen of te volvoeren door de hulp van anderen. „God helpt diegenen, die zichzelf helpen”. Wij gelooven dat zeer veel schade is gedaan aan het menschelijk lichaam, door het verregaand en onbedreven gebruik van drogerijen en geneesmiddelen, tot wien de menschen hun toevlucht genomen hebben, wanneer zij pijn hadden van eenige der talrijke ziekten, waarmede het lichaam aangedaan is. Maar om hun geheel te verwerpen omdat van de overdaad en dwaasheid gebruik wordt gemaakt, zoo dikwijls getoond door onwetende, is juist zoo onwijs en in tegenspraak als de dwaling, waarover wij klagen.

De wet voorziet behoorlijk dat het certificaat van een geneesheer zal verkreger zijn vóór een overleden persoon zal begraven worden. Het is ook een redelijke vereischte dat geneeskundige oplettendheid zal plaats gehad hebben in gevaarlijke gevallen. Doch het is zeker, dat alle menschen geen geloof hebben wanneer zij ziek zijn om weer gezond te zullen worden, en ook niet dat personen welke gezegend zijn met „de gave van gezondmaking”, de ziekte kunnen bestraffen naar hun wil en daarom betaamt het en is het somtijds noodig, gelijk als diegenen, welke gelooven in de kracht van Christelijke gezondmaking, om raad te verkrijgen van bekwame geneesheeren, zoodat elk ding, dat mogelijk is, moge gedaan worden om het leven te behouden en de gezondheid terug te verkrijgen.

Dit verhindert niet om de toevlucht te nemen tot het gebed en de aanroeping van goddelijke hulp. Het een is niet noodzakelijkerwijs in strijd met het andere. Indien wij een timmerman roepen om een gebroken poot van een stoel of tafel te verstellen, waarom zouden wij niet de hulp van een heelmeeester verkrijgen om een gebroken been te zetten, of om eenig ander noodzakelijke operatie te verrichten, wanneer het menschelijk lichaam een wond heeft ontvangen? Waarom zouden wij verwachten dat God dat deed, hetwelk de heelmeeester kan verrichten. Het werktuigelijk deel zoude bediend worden in den besten bekende weg, en geloof in God zal aanduiden, dat Zijne zegeningen worden gevraagd, opdat het levend beginsel mag bediend worden door menschelijke pogingen. Indien dit gezonde leer is, ten opzichte van natuurlijke ongevallen met een bekende oorzaak, waarom is het niet correct in betrekking tot ongepasteheden waarvan wij

niet in staat zijn hunne oorsprong op te zoeken, maar voor dewelke er bekende geneesmiddelen zijn, welke wij of sommigen bekwamen personen in zulke gevallen kunnen toepassen.

Dit is geen verontschuldiging in het voordeel van de doctoren nog tegen de ingestelde verordening in de Kerk voor de weldaad der zieken. God heeft ons bevolen om de zalving aan den zieken te bedienen met olie en bij het opleggen der handen, met een vurig gebed tot hun nut en de beoefening van zulk een geloof als hij medegeedeeld heeft. Wij weten, dat dit is krachtdadig geweest in vele gevallen. Wij weten, dat het gebed des geloofs den zieken behoudt.

Wij dringen bij de Heiligen der Laatste Dagen aan op de noodzakelijkheid om te gehoorzamen aan de verordening, welke de Heere voor dat doel in Zijne Kerk heeft geplaatst. Maar ook gelooven wij in het „gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten”, hetwelk Hij ook bevolen heeft. En wij zien gevaren verrijzen van geheele verwerping van geneeskundige bedieningen, welke somtijds onbedachtzame menschen voorspreken en uitoefenen.

Laat ons al het geloof uitoefenen dat wij kunnen, niet alleen in tijd van ziekte wanneer onze geliefden en vrienden onze hulp behoeven, doch in alle zaken des levens. Want het is een machtige werkkraft in het volbrengen van al hetgeen hetwelk wij ondernemen. Laat ons echter ter zelfder tijd redelijk en voorzichtig zijn, en ons van elk middel verzekeren welke goddelijke voorzienigheid binnen ons bereik gesteld heeft voor onze natuurlijk en geestelijk nut, opdat wij sterk in het lichaam en werkzaam in den geest mogen zijn. En wij instaat mogen zijn nut te trekken van elke bron welke goed en nuttig is en voor de welvaart bedoeld is van de menschheid hetzij voor tijd of voor de eeuwigheid.

(Des. News.)

Ontslagen en Benoeming.

Ouderling Benjamin Crezee is van zijne werkzaamheden in deze zending eervol ontslagen. Hij leeft eerst in Amsterdam en later in de Arnheemsche Conferentie gearbeid. Br. Crezee is den 8sten 11. met een gezelschap van acht Heiligen onder zijne leiding van Rotterdam vertrokken, om den 10den dezer met het stoomschip „Commonwealth” van Liverpool in te schepen.

Ouderling Benj. H. Robison is van zijne arbeid in Brussel ontslagen en geroepen in Arnhem verder werkzaam te zijn.

Notitie van Conferentie

De half-jaarlijksche Conferentie van de Groninger Afdeeling zal den 27sten October in de gewone zaal, Oostersingel 5b, gehouden worden. Twee vergaderingen zullen plaats hebben 's morgens ten 10 uur en 's avonds ten 7 uur, alsook eene Zondagschool herhalings-oefening ten 2 uur 's namiddags.

Alle Heiligen en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen, en te helpen dezelve een groot succes te maken.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

President Lorenzo Snow.

Wij ontvingen het onverwachts en treurig telegrafisch bericht van Apostel Francis M. Lyman, van het overlijden van onzen geliefden President der Kerk Lorenzo Snow, hetwelk op Donderdag 10 October l.l., tengevolgen van longontsteking, te Salt Lake City plaats had.

Dit is een groot verlies voor de Heiligen der laatste Dagen, welke hunne President in waarheid liefhadden en hetwelk hij zich volkomen had waardig gemaakt door een lang, getrouw en opofferend leven in het Evangelie des Koninkrijks.

Zijn zeven en tachtigjarige levensloop is gekroond geworden met veel bewogen gebeurtenissen, beginnende met de ondervindingen van eenen jeugdigen Zendeling van eene onpopulaire godsdienst in Amerika zoowel als in Europa; zijne deelneming in de gedwongen uittocht van de Heiligen van Illinois en hunne kolonisatie van de „Groote Amerikaansche Woestijn”. Alzoo de kritieke toestand van een bijna noodlottig einde toen hij in 1864 uit de Stille Oceaan gered werd en zijne levensgeesten zoo goed als gevloeden waren en zijn verblijf binnen de muren van den gevangenis te Sake Lake City in 1885 voor de zaak van het geweten, en verdere vervolgingen en moeiten gepaard gaande met een Apostel van Christus en een Profeet des Allerhoogste te zijn.

President Snow was op 30 April 1814 te Mantua, Portage-Graafschap, Ohio, geboren, en was de oudste zoon van Oliver en Rosetta L. Pettibone, Snow. Hij was op eene landhoeve groot gebracht en daar zijnen vader vele malen voor zaken afwezig was, zoo was hem menigmaal het overzicht daarvan toevertrouwd, van welke taak hij zich in zijn jeugdig leven getrouw kweet. Van af zijn kindsheid toonde hij een energie en beslistheid van karakter en was altijd studeerende „hetzij te huis of op school”.

Op zijn één en twintigste jaar betrad hij als student het Oberlin College Na zijne studie voltoerd te hebben ging hij op uitnoodiging van zijne zuster Elisa (de dichteres van het geliefde lied „O, mijn Vader”) naar Kirtland, Ohio, en studeerde in de Hebreeuwsche school welke door den Profeet Joseph Smith aldaar gegrond was.

Het was aldaar, door zijn omgang met den Profeet en andere van de voorname Ouderlingen, welke eveneens de school bezochten, dat hij eene kennis van hunne godsdienst verkreeg en tot dezelve bekeerd werd.

Hij werd gedoopt in Juni 1836, door John F. Boijnton, één van de twaalf Apostelen. Reeds vroeg in het jaar 1837 werd hij verordineerd tot Ouderling en begon eerst het Evangelie onder zijne verwanten en vrienden in Ohio te prediken en verhuisde in 1833 met zijne ouders, die zich inmiddels bij de Kerk hadden aangesloten, naar Missouri. Toen zijn volk in Illinois verdreven werden bevond hij zich op Zending in Kentucky en voegde zich in Mei 1840 in de stad Nauvoo weder bij hen. Dezelfde maand vertrok hij op zijn eerste Zending naar Europa.

Kort voor zijn vertrek van zijn geboorteland ontving hij eene merkwaardige manifestatie, waarin hem wellicht de verhevenste leer welke in de „verborgenheden van het Mormoonsche geloof”, gevonden wordt, bekend werd gemaakt, namelijk: „als de mensch nu is, God eens was, en gelijk God nu is, kan de mensch ook worden”. In Engeland, in 1842, werd Lorenzo Snow tot President der Europeesche Zending aangesteld door President Parley P. Pratt en het was hem die de eer te beurt viel, een bijzonder toebereid en rijk ingebonden Boek van Mormon aan de koningin Victoria en den Prins gemaal, door de welwillendheid van Sir Henry Wheatly, aan te bieden.

Na zijne Zending in Engeland volbracht te hebben, huwde hij in den nieuw geopenbaarde huwelijksband en oefende daarna te Nauvoo het beroep van schoolonderwijzer uit. Hij werd aldaar kapitein van het Nauvoo legioen en als lid van het comité, hetwelk door de Twaalf Apostelen onder leiding van den Profeet was aangewezen, aangesteld om onderzoekingen in Californië en Orégon te doen met het doel een nieuwe verblijfplaats voor de Heiligen buiten het Rotsgebergte te vinden.

Hij verliet Nauvoo met de algemeene uittocht van zijn volk in de helft van Februari 1846 en werd als kapitein van tien wagens aangesteld en in de algemeene emigratie van 1848 als kapitein van honderd wagens. Op 12 Februari 1849 werd hij onder de handen van President Brigham Young en andere voorname Ouderlingen tot Apostel verordineerd en de daarop volgende October werd hij aangewezen een Zending in Italië en in de omliggende landen te vestigen. De eerste bekeerlingen aldaar waren Waldenzen en van daar breidde het werk tot in Zwitserland en andere gedeelten uit. Eveneens deed hij het Boek van Mormon en verschillende tractaten in de Italiaansche taal drukken en schreef vele belangrijke brieven aangaande die Zending, welke in de „Millenial Star” gedrukt werden. Tevens zond hij ook Ouderlingen naar het Oosten en was zelf opweg daarheen, doch werd verplicht van het eiland Malta naar Salt Lake City terug te keeren, om deel te nemen aan het leggen van de hoeksteen des Tempels, alwaar hij 30 Juli 1852 aankwam.

In 1853 werd hij aangewezen zich met vijftig familiën in het

Box Elder-Graafschap te vestigen en leide de grondverdeeling uit en vestigde een stad welke hij Brigham City noemde; en president over de Box Elder Ring tot op 1877, tevens was hij lange tijd afgevaardigde voor het Graafschap en den Staat en nam een groot aandeel in de maatschappelijke ontwikkeling van den handel en nijverheid in Utah. Zijn verblijf binnen de sombere gevangnis muren duurde elf maanden en werd daarna ontslagen door een beslissing van het Hoogste Gerechtshof der Vereenigde Staten als zijnde wederrechtelijk veroordeeld.

Op 6 April 1839 werd Apostel Lorenzo Snow tot President van dat Quorum aangesteld en in 1893 als President van de Salt Lake Tempel. Op 13 September 1898, elf dagen na den dood van President Woodruff volgde hij deze op als President der Kerk met de Apostelen George Q. Cannon en Joseph F. Smith als eerste en tweede Raadgevers. Na zijn opvolging als President was President Snow onvermoeid werkzaam en slaagde grootelijks om de Kerk van de Financieele druk, waarin zij gekomen was door de verbeurdverklaring harer eigendommen onder de Edmunds Tucher wet, te bevrijden. Eveneens werd een groot werk door hem gedaan om het Woord des Heeren aangaande de Tiende, meer getrouw onder het volk te doen gehoorzamen, zijnde alzoo het middel om de Kerk de geestelijke en tijdelijke zegeningen daaraan verbonden, meer te doen genieten.

In het kort, het leven van President Lorenzo Snow was merkwaardig, toegewijd, godvruchtig en zeer belangrijk zoowel voor de Heiligen der laatste Dagen als voor de volken der aarde en wanneer de Heer en Koning aller koningen zich voor de volken der aarde zal openbaren zal hij zekerlijk gezien worden als één der getrouwste en merkwaardigste mannen Gods van de Bedeeling der Volheid der tijden.

Nadere bijzonderheden aangaande den dood en begrafenis van onzen geliefde Profeet, hopen wij instaat te zijn in het volgend nummer der „*Ster*” mede te kunnen deelen.

Dood van Ouderling Henry Robert James.

Ofschoon het naar verhouding niet vele malen voorkomt dat Ouderlingen, tijdens zij eene zending vervullen aan de andere zijde des grafs woen den geroeven, zoo oordeelt de wijsheid Gods het somtijds goed enkele van Zijne dienstknechten tot Zich te roepen terwijl zij in Zijn wijngaard zijn arbeidende. Zulk een verlies is heden de Nederlandsch-Belgische Zending ten deel gevallen, door het overlijden van Ouderling Henry Robert James, van Logan, Utah, welke 29 Mei 1878 te Bury, Manchester, Engeland geboren was.

Ouderling James kwam de 30en Juni l.l. te Rotterdam aan, en werd aangewezen te Luik, België, te arbeiden, alwaar hij sedert dien tijd zijne beste pogingen inspande zijn roeping te vervullen. Op Zondag 23 Sept. l.l. klaagde Ouderling James over pijn in zijn maag en veronderstelde dat het krampen waren. Dit bleef zoo ongeveer tot de daarop volgende Dinsdag, ofschoon het een weinig verergerde, en tegen den avond werd het zelfs zeer pijnlijk. Op dit tijdstip werd geneeskundige hulp ingeroepen en de docter verklaarde dat de ziekte ontsteking aan de ingewanden was. De pijnen namen voortdurend toe en verspreide zich tot Zaterdag Oct. 5, toen zijn toestand gevaarlijk werd en geelzucht merkbaar werd. Op Zondag de gewone vastdag, zijn toestand meer of minder bekend zijnde werd hij in het bijzonder herinnerd in de vasten en gebeden van de Zendingen en Heiligen van de Luiksche en andere Conferentiën. Zijn toestand werd dien dag beter evenals de volgende dag en Dinsdag daarop volgend was zijne toestand zeer bemoedigend. Toen echter vertoonde zich sporen van longontsteking en hij werd zwakker en leed hevige pijn in zijne longen. Woensdag namiddag had hij hevige koorts en pijn en vanaf dat oogenblik werd zijn toestand steeds minder tot op Donderdagmorgen, October 10, ten 2.33 v. m. toen zijn geest het lichaam verliet.

Broeder James was in het begin eerst wat ontmoedigd, doch herkreeg later weder meer moed en geloof. Zondag nacht 6 Oct. vroeg hij raad aangaande zijn Zendingswerk daar hij zoowel gevoelde dat hij hoopte den volgenden dag zijn werk voort te zetten. Dinsdag namiddag echter begon hij echter te worden.

Woensdag avond, omstreeks vijf uur voor zijn dood, zeide hij tot Ouderling Beus welke met hem was: „Ik ga u verlaten“. Waarop Ouderling Beus antwoordde, „Neen, gij zult met ons blijven“, waarop hij antwoordde „ondanks al uwe pogingen zoo ga ik u om half drie verlaten“, voorspellende den juisten tijd van zijnen dood.

Elke poging was voor zijn herstel aangewend doch niettegenstaande al deze pogingen zoo was het noodig dat hij deze sfeer voor een betere en heerlijke zou verlaten. Wij kunnen slecht zeggen —De wil des Heeren geschiede— en moge Zijn geest de harten van zijne beroofde Ouders en verwanten troosten. Gedurende zijn kort verblijf heeft Ouderling James zich zeer dierbaar onder de Heiligen gemaakt en bij alle waarmede hij in aanraking kwam, vanwege zijne vriendelijke en zachtmoedige handelwijze en de kinderlijke geest welke hij altijd tentoonspreidde. Eveneens door zijne natuurlijke blijmoedigheid. En voor diegenen welke hem slechts voor zulk eenen korten tijd hebben leeren kennen, zoo is het alsof één van hunne dierbaarste verwanten hun verliet. Hij was zeer geduldig in het groote lijden dat hij droeg en het was voorzeker een zegening toen den dood hem van deze pijnen verlost.

Er is geen twijfel dat niettegenstaande de pogingen voor het herstel zijner gezondheid aangewend, het den Wil des Heeren was dat hij tot een andere meer heerlijker zending zou geroepen worden. Hij was de reinheid en zachtmoedigheid in persoon, en zijne aardsche

zending was zonder twijfel geëindigd. Er is geene reden voor hem te treuren dan alleen dat wij zijne bezielende tegenwoordigheid moeten missen, want hij was waar en getrouw in het Verbond en in de hem aangewezen plichten. Van hem kan waarlijk gezegd worden dat den dood voor hem geen verschrikking noch het graf overwinning over hem had, want hij wankelde niet noch wendde zich ter zijde van het pad van rechtvaardigheid, doch streed standvastig voorwaarts in het rechte en nauwe pad.

Arnhemsche Conferentie.

De Conferentie van de Arnhemsche Afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 29 September l.l.

De vergaderingen werden gehouden om 10 uur voormiddag in het gewone lokaal, Walstraat 6, en 's avonds ten 7.30 uur in het „Loge-gebouw” Rijnstraat.

Tegenwoordig waren: Sylvester Q. Cannon, President der Nederlandsch-Belgische Zending; Hendrik De Brij President, George Hickenlooper, Roscoe W. Eardley, J. Meibos Hzn., L. T. Whitney en S. S. Stevens van de Rotterdamse Conferentie; S. F. Taylor President, W. M. Lillywhite, en W. Dalebout van de Amsterdamsche Conferentie; A. J. Neuteboom van de Groningsche Conferentie; de President en al de Zendingen van de Arnhemsche Conferentie.

De eerste vergadering werd geopend door het zingen van lied 26: „Vat moed! Alles is wel”. President Geo. L. Weiler leidde de vergadering. Gebeden door Ouderling L. T. Whitney. Vervolgens werd lied 44: „Jezus werd eertijds veracht” gezongen, waarna het Avondmaal bediend werd door Ouderlingen B. Crezee en W. A. Koldewijn. Ouderling Crezee sprak in het kort over de heiligheid van het Heilig Avondmaal en van de zegeningen en voorrechten die er aan verbonden zijn.

Daarna werd een broeder bevestigd tot een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, en ook een kind werd ingezegend.

Hierna sprak President Weiler eenige woorden van welkom, en verblijdde zich over de algemeene toestanden en vooruitzichten van de Arnhemsche Conferentie; daarna stelde hij de algemeene Autoriteiten der Kerk, en de President der Europeesche Zending voor. Benevens Ouderling Sylvester Q. Cannon als President der Nederlandsch-Belgische Zending; George L. Weiler als President en Jas. W. D. Hurren en Willem A. Koldewijn als reizende Zendingen der Arnhemsche Conferentie. Alsmede het lokale Priesterschap en ambtenaren, welke allen in hunne roeping ondersteund werden.

Het statistiek verslag werd voorgelezen, hetwelk luidt als volgt: aantal Zendingen, Zeventigers van Zion 3; Lokale Priesterschap 20; Ouderlingen 5; Priesters 4; Leeraars 6; Diakenen 5; Leden 162; totaal ambtenaren en leden 182; kinderen onder 8 jaren oul 62; totaal aantal zielen 244; (zendingen niet medegerekend).

Het verslag van de werkzaamheden van de Zendingen in de Arnhemsche Conferentie vanaf 1 Maart tot 31 Augustus 1901 was; tractaten verspreid 1899; huizen bezocht met het eerste tractaat 1188; boeken verspreid 21; bij eerste uitnoodiging 191; Evangeliegesprekken met vreemdelingen 606; vergaderingen gehouden 93; Zondagsscholen 25; theologische klassen 19; Priestervergaderingen 8; gedoopt 20, waarvan 12 kinderen van leden; bevestigd 20; kinderen ingezegend 11; vertrokken naar Zion 1; verhuisd naar andere afdeelingen 5; overleden 3; nieuwe intekenaren voor de Ster 2.

Hierna sprak Ouderling Hendrik De Brij; hij sprak over de noodzakelijkheid om te begrijpen de rede of het doel waarvoor de menschen op aarde zijn: hoe onze geesten van God gekomen zijn om zich een plaats hiernamaals te verzekeren in heerlijkheid door het gebodene plan des Zaligmakers aan te nemen en te gehoorzamen. Eveneens besprak hij van de vruchten van het Evangelie, en hoe de mensch voort kan gaan in heerlijkheid door zich te ontwikkelen.

Hij eindigde met de broeders en zusters aan te moedigen om standvastig te blijven, en de goddeloosheden dezer wereld te overwinnen, naar het voorbeeld van Jezus Christus.

Daarna zongen Pres. S. Q. Cannon, Geo. Hickenlooper, R. W. Eardley en Geo. L. Weiler op zeer welluidende toon een Quartet.

Ouderling W. M. Lillywhite was de volgende spreker. Hij gaf een machtige getuigenis van de wederoprichting aller dingen, en de vervulling van de oude profetiën van den Bijbel in deze dagen; dat mannen in den tegenwoordigen tijd op aarde zijn die macht en autoriteit bezitten om de verordeningen van het Evangelie te bedienen zoo als de menschen in vroegere dagen deden.

De vergadering zong daarna lied 53 „Wij danken U, Heere!” en geëindigd met dankzegging door Ouderling A. J. Neuteboom.

Om 1.45 werd een Zondagsschool herhalings-oefening in de gewone zaal gehouden, welke zeer goed bezocht was en waaruit bleek dat de leden zeer goede vooruitgang maken in de grondbeginselen van het Evangelie.

De avondvergadering werd geopend met het zingen van het lied 2 „O dag der bevrijding”. Ouderling W. Dalebout sprak het gebed uit, hetwelk gevolgd werd door het zingen van lied 19 „Dankgebed”. Ouderling R. W. Eardley was de eerste spreker. Hij besprak de noodzakelijkheid om openbaring te ontvangen in deze dagen om Gods kinderen te leiden, en haalde eenige teksten van den Bijbel aan om te bewijzen dat God altijd mannen geroepen had van het begin af aan, wien Hij Zijne Wil bekend maakte aangaande de wegen in welke Zijne kinderen zouden wandelen. Hij gaf zijne getuigenis dat God wederom in deze dagen mannen geroepen en aangesteld had aan wien Hij Zijnen wil openbaarde. Hij eindigde om eenige woorden te zeggen over de wedergeboorte, dewelke hij voorstelde als „uit water en geest” te zijn, door welke wij burgers worden van het Koninkrijk der Hemelen.

Hierna sprak Ouderling J. Meibos, hij bewees uit de Schriften

dat er maar eene ware Kerk of een waar Evangelie op aarde zijn kan en dat het noodig is om de door Christus vastgestelde voorwaarden aan te nemen indien wij wenschten gemeenschap met Hem te hebben, en eene zaligheid in Zijne tegenwoordigheid te bekomen.

Daarna werd een quartet: „For the Strength of the Hills” gezongen door Pres. S. Q. Cannon, G. Hickenlooper, R. W. Eardley en Geo. L. Weller. Hierna sprak Pres. S. Q. Cannon over de herstelling van het Evangelie met al de macht, gaven, voorrechten en zegeningen die er aan verbonden zijn, en noodigde alle vrienden uit hetzelfde te onderzoeken en te vergelijken met den Bijbel. Het was eveneens aangetoond, dat God niet veranderlijk is, en vereischt de stipste gehoorzaamheid van Zijne kinderen; dat zij zouden afstand doen van zonde, en zoeken om „de paarl van groote waarde” namelijk het Eeuwige Leven te vinden.

Daarna werd lied 71 „O, vast als een rotsteen” gezongen, dankzegging door H. De Brij.

De Conferentie was zeer wel bezocht door vrienden, vreemde, lingen en Heiligen, en het is niet te betwijfelen dat allen hoogst voldaan huiswaarts keerden, daar Gods Geest in ruime mate tegenwoordig was. Ook was dit het geval in de Priestervergadering die den volgenden dag gehouden werd, alwaar ook nuttige en noodige raadgevingen gegeven werden door Pres. S. Q. Cannon.

L. T. WHITNEY, *Secr.*

De Tempel van Salomo.

(*Vervolg van Bladzij 304*)

Zoodra de ark in hare plaats gesteld was, vervulde de wolk de kamer en de dienstdoende priesteren vertrokken.

Daarna hield de koning de volgende rede, Koningen 8:15—21.

„En hij zeide: Geloofd zij de Heere, de God Israëls, die met Zijnen mond tot mijnen vader David gesproken heeft, en heeft het met Zijne hand vervuld, zeggende: Van dien dag af, dat Ik mijn volk Israëel uit Egypteland uitgevoerd heb, heb Ik geen stad verkoren uit alle stammen van Israëel, om een huis te bouwen, dat Mijn naam daar zou wezen, maar Ik heb David verkoren dat hij over Mijn volk Israëel wezen zou. Het was ook in het hart van mijnen vader David, een huis den naam van den Heere, den God Israëls, te bouwen. Maar de Heer zeide tot David, mijnen vader: Dewijl dat in uw hart geweest is Mijnen naam een huis te bouwen, gij hebt welgedaan, dat het in uw hart geweest is, evenwel zult gij dat huis niet bouwen; maar uw zoon die uit uw lendenen voortkomen zal, die zal Mijnen naam dat huis bouwen. Zoo heeft de Heere bevestigd Zijn woord, dat Hij gesproken had, want ik ben opgestaan in de plaats van mijnen vader David, en ik zit op den troon van Israëel, gelijk als de Heere gesproken heeft; en ik heb een huis gebouwd den naam des Heeren, des Gods van Israëel.

En ik heb daar een plaats beschikt voor de ark waarin het verbond des Heeren is, hetwelk Hij met met onze vaders maakte, als Hij hen uit Egypteland uitvoerde.

Als de koning zijne rede geëindigd had, knielde hij voor het altaar in het voorhof neder, hief zijne handen ten hemel en offerde het volgende toewijdingsgebed:

Heer God van Israël! er is geen God gelijk Gij, boven in den hemel, noch beneden op de aarde, houdende het verbond en de weldadigheid aan uwe knechten, die voor uw aangezicht met hun gansche hart wandelen. Die Uwen knecht, mijnen vader David, gehouden hebt, wat Gij tot hem gesproken hadt; want met uwen mond hebt Gij gesproken, en met uwe hand vervuld, gelijk het te dezen dage is. En nu Heere God van Israël! houd uwen knecht mijnen vader David, wat Gij tot hem gesproken hebt zeggende: Geen man zal u van voor mijn aangezicht afgesneden worden, die op den troon van Israël zitte; alleenlijk zoo uwe zonen hunnen weg beware, om te wandelen voor mijn aangezicht, gelijk als gij gewandeld hebt voor mijn aangezicht. Nu dan, o God van Israël! laat toch uw woord waar worden, hetwelk Gij gesproken hebt tot uwen knecht, mijnen vader David. Maar waarlijk zou God op aarde wonen? Zie, de hemelen, ja de hemel der hemelen zouden U niet begrijpen, hoeveel te min dit huis, dat ik gebouwd heb! Wend U dan nog tot het gebed van uwen knecht, en tot zijne smeeking, o Heere, mijn God! om te hooren naar het geroep en naar het gebed, hetwelk uw knecht heden voor uw aangezicht bidt. Dat uwe oogen open zijn, nacht en dag, over dit huis over deze plaats, van dewelke gij gezegd hebt: Mijn naam zal daar zijn! om te hooren naar het gebed, hetwelk uwen knecht bidden zal in deze plaats. Hoor dan naar de smeekingen van uwen knecht, en van uw volk Israël welke in deze plaats zullen bidden; en Gij, hoor in de plaats uwer woning, in den hemel, ja hoor en vergeef. Wanneer iemand tegen zijnen naaste zal gezondigd hebben, en hij hem een eed des vloeks opgelegd zal hebben, om zichzelf te vervloeken; en de eed des vloeks voor uw altaar in dit huis komen zal; Hoor Gij dan in den hemel en doe, en rigt uwe knechten, veroordeelende den ongerechte, gevende zijnen weg op zijn hoofd, en rechtvaardigende de gerechte gevende hem naar zijne gerechtigheid. Wanneer uw volk Israël zal geslagen worden voor het aangezicht des vijands, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben, en zich tot U bekeeren, en uwen naam belijden, en tot U in dit huis bidden en smeecken zullen; Hoor Gij dan in den hemel, en vergeef de zonde van uw volk Israël, en breng hen weder in het land, dat Gij hunne vaders gegeven hebt.

Wordt vervolgd.

Overleden.

Op Zondag 29 Sept. l.l. overleed te Groningen Zuster Jantje Poelma geb. Slobbe. Zuster Poelma was op 1 Nov. 1820 te Langezwaag, Friesland en was gedoopt den 11en Mei 1901 door Ouderling Albertus Bragonje en bevestigd door Ouderling S. Springer. Zij stierf vol geloof en hoop in de kracht des Heeren, om te rusten van hare aardsche loopbaan en een inwoning in Zijn koninkrijk te ontvangen.

Op 10 October l.l. stierf te Amsterdam Albertus Lassehe, zoon van Roelof en Hendrikje Lassehe, welke op 30 April 1898 te Zwolle, Drente geboren was.

I N H O U D:

De verheven bestemming van den mensch (Redevoering van Pres. Lorenzo Snow.)	Blz. 305	President Lorenzo Snow	Blz. 313
Apborisme	" 309	Dood van Ouderling Henry Robert James	" 315
Wet, Medicijn en Geloof	" 310	Arnhemse Conferentie	" 317
Ontslagen en Benoeming	" 312	De Tempel van Salomo	" 319
Notitie van Conferentie	" 312	Overleden	" 320

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.